

HARANGSZÓ

A CEGLÉDI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉRTESÍTŐJE

HÚSVÉT

XIII. évfolyam 1. szám

Bokros Levente atya

Krisztus feltámadása a mi örömünk

Nagyböjt eleje óta arra készülünk, hogy a húsvéti, nagyszombat esti szentmisén közösen mondjunk el lent a gonosz hatalmának és együtt valljuk meg a Szentháromságba vetett hitünket. Közösen, mert az apostolokra bízott hit természete nem az egyén megváltásának üzenete, hanem a világ felemelése oda, ahol Jézus él az Atya jobbán. Jézus Egyházában él tovább. Francois Varillon jezsuita írja: "Isten Jézussá lett, hogy Jézus Egyházzá legyen." A feltámadt Krisztus jelenléte az embert egy konkrét közösséghez, egyházközséghez köti, melyben megéli egy nagyobb, az Egyház közösségnek a valóságát.

Sokan még nem jártuk be a magyar haza minden táját, de ott, ahol élünk, meg tudjuk élni a nemzet szeretetét. Jézus, a feltámadt Isten apostoli közösségre építi azt a lelki, kegyelmi közösséget, mely a II. Vatikáni Zsinat tanítása szerint „Isten vándorló népe”. Az apostoli egyház kezdettől fogva azon fáradt, hogy Krisztust tudja megjeleníteni azoknak, akik Isten személyes szeretetének megtapasztalása nélkül keresik az élet értelmét, vagy akik egy szebb és jobb haza után vágyakoznak. Emberi életünk ezen a földön nem teljesezhet ki, mert utunk véges. De mivel vándorok és jövevények vagyunk, akik hisszük vagy keressük életünk, személyes utunk értelmét és ezt nem egyedül, hanem közösségben tesszük.

A közösségnek, az emberi kapcsolatoknak az is az óriási szerepe, hogy az ember nem arra figyel, aki kívülről bekiabál a vándorok életé-

be, hanem azt a tekintetet keresi, aki lelkesíti és biztatja. Még akkor is, ha olykor a mások tanácsa vagy szűrő tekintete érzékenyen érinti, de belőle a szeretet szavai, gesztusai szólnak. Egyébként az ember feladná a küzdelmet, ha nem látná a célt és azt, hogy mások is megnyit tesznek egy kis eredményért. Nem dicséretre, hanem biztatásra van szüksége a vándornak. Dicséretet a célban illik adni és elfogadni, biztatni viszont a küzdelemben kell.

Az Egyház, a feltámadt Krisztus jelenléte nem az intellektus szüleménye, még csak nem is a logika eredménye, hanem az e világ igazsága, hanem Isten szeretetének jele. Nekünk van hova kapaszkodnunk!

Nagyon sokan várnak tőlünk

nem elméleti, teoretikus válaszokat a konkrét életükre, helyzetükre vonatkozóan, hanem azt, hogy itt, a földi vándorlásban legyen vizük, kenyérük, szállásuk, testvérük, céljuk, erejük és kitartásuk. Amire igazából nekünk is, nekik is szükségünk van, az a derű és az öröm. Amikor most Húsvétot, Isten halálon aratott győzelmét ünnepeljük, akkor nem elégedhetünk meg a mi saját hitünkkel, azt át kell adnunk. De ebben a legnagyobb hitünk a jó Istenben való örömünk és békénk. A gyertya fénye nem kevesebb, több lesz, ha megosztjuk. Vannak, akik a struktúráktól, szervezeti egységektől, az intézménytől várják a megoldást. Az intézményeket pedig aligha lehet megváltani és az épületek sem akarnak üdvözülni. De az ember a megváltó, szabadító Isten után kiállt. Az ember szeretve akar lenni.

Szinte teljesen elkészült a helyi közösség, a Cegléd Római Katolikus Plébánia lelkipásztori terve, mely pontokba szedve tárgyalja a mi közösségünk életét. A liturgikus nevelésen, a Karitáson, a katolikus iskolán túl a keresők Egyházba való befogadásáig szinte mindent felölel a helyi zsinat előkészítésének vitaanyaga. A gödöllői plébánia alapkövetésének ünnepén az egyik anyukától hallottuk azt, ami ránk is vonatkozik: „olyan Egyházban szeretnénk élni, ahol a dolgok megoldását nem a papjainktól várjuk”. Mindenkinek meg van a helye a közösségben, amit

meg kell keresni. Hamarosan a szemünk láttára tűnik el az a szép és kiszámítható világ, amiben például a papok egykori, mindig elérhető és készen lévő szerepe megszűnik. Az Egyház nem a papság, az maga Isten népe. Ki gondolta volna, hogy a ceglédi plébánia ma már a Dabas környéki plébániákon vasárnaponként kíséretet vállal. Átrendeződik minden, de a mindenben Isten van jelen. A történelemben is jelen van és a jelenben is itt van közöttünk.

Nem loholhatunk állandóan sem a világ, sem a média elvárásai után. Elvárások alapján nem lehet sokáig békében élni, arra rámegegy az ember. Van, amit bírni lehet lélekkel, szellemmel, pszichével, de a testünk fokozatosan feladja.

Tévedni pedig nagyon könnyű. Néha pedig végzetes. Nekünk arckunk van és tekintetünk, és amit ha mások csak kívülről látnak, akkor abban könnyű hibát találni. „Minket Krisztus szeretete sürget”, mert ez adja meg azt az erőt, ami arra készíti, hogy másoktól se tagadjuk meg az Evangélium örömét. Az a feladatunk, hogy Jézus közössége

legyünk az Ő terve szerint. Nem tudjuk megoldani a világ, a város baját, de tudunk keresztény módon nem csak hinni, hanem élni is. Élnünk kell, de nem a világ rólunk szóló elgondolásának megfelelően és kiszámíthatatlanságával, hanem azzal a vágyal, hogy egymást kell segítenünk és támogatnunk.

A mindennapi életünk számtalan példát ad arra, hogy nem adhatunk mindenkinek mindig igazat, és mi sem vagyunk mindig az a megoldás, amit elvárnak tőlünk, de attól még jó szándékkal és cselekvő hittel és törődéssel nézhetünk a másokra.

Segítenünk és keresztény módon élnünk akkor is kell, ha ettől még nem érzük el, hogy mások is eljussanak a hitre, vagy rendszeres templomba járók legyenek. A hívó ember benső öröme, arcának mosolya nem megoldja a világ baját, hanem egy közös otthon felé mutat.

Mándoki György atya, a papszentelésünk előtti lelkigyakorlaton, azóta is érthető módon mondta: „Fiúk! Ne akarjátok a világot megváltani! Ezt már Jézus megtette”. A

lelkipásztori terv nem a dolgok, a helyi Egyház, a világ problémáinak megoldási terve lesz, csak felhívás a közös gondolkodásra, cselekvésre és reményre. Jézus rólunk szóló álma, amit mi abból megértettünk az öröme és nem a problémák megoldására hív bennünket. Ezt a tervet vagy álmot most közösen, Tőle kell elkérnünk. A húsvéti hit közösséget teremtő hit, egymást erősítő kegyelem. Fiatal pesti plébános barátom szokta mondani a plébánián, ahol él: „Nekem nem az a fontos, hogy engem szeressetek. Én abban akarok segíteni, hogy egymást szeressétek”. Egészen biztos, hogy tőlünk sem Krisztus, sem pedig a világ nem azt várja el, hogy okos gondolatainkkal váltsuk meg az életet, hanem egy tőlünk nagyobb és szerethetőbb világ éljen bennünk.

Valljuk meg Isten szeretetét és megváltásunkba vetett hitünk örömét elsősorban magunk felé. Becsüljük meg magunkban a megváltott, „húsvéti embert”, jó szándékkal és kitartó türelemmel merjük elmondani másoknak, hogy mi az Egyházban olyan testvéri közösséget szeretnénk megélni, ahol együtt tudunk vándorolni az égi haza, az atyai ház terített asztala felé reményben és szeretetben.

Még akkor is, ha ehhez sokszor fel kell kelni a bűnből, a magunk kudarcaiból és testvérként kell segítenünk és a segítséget el is kell tudni fogadnunk.

De mi ehhez a hitet és hit derűjét is megkaptunk!

Imádság a Szentséges Szűz Máriához

MÁRIA, Tanítója a hitnek, aki az Isten Igéje iránti engedelmességeddel kiváló módon működtél együtt a megváltás művével, tedd termékennyé a diakonusok szolgálatát, tanítván őket, hogyan kell hittel hallgatniuk és hirdetniük az Igét.

MÁRIA, Tanítója a szeretetnek, aki az isteni hívás iránti feltétlen készségeddel együttműködtél a hívők születésénél az Egyházban, tedd termékennyé a diakonusok életét és szolgálatát, tanítván őket az önátadásra Isten népének szolgálatában.

MÁRIA, Tanítója az imádságnak, aki anyai közbenjárásoddal támogattad és segítetted a születő Egyházat, tedd a diakonusokat egyre figyelmesebbé a hívők szükségleteire, tanítván őket fölfedezni az imádság értékét.

MÁRIA, Tanítója az alázatnak, aki mélységesen tudva, hogy az Úr szolgálóleánya vagy, beteltél a Szentlélekkel, tedd a diakonusokat Krisztus megváltásának alkalmas eszközévé, tanítván őket kicsinyként nagynak lenni.

MÁRIA, Tanítója a rejtett szolgálatnak, aki szeretetteljes hétköznapi életedet példásan egyeztetni tudtad Isten üdvösség tervével, tedd a diakonusokat jó és hűséges szolgálóvá, tanítván őket az Egyházban a lángoló szeretettel végzett szolgálat örömeire.

Amen.

Horváth Imre:

Égbe kiáltó

*Illet Istenhez a világ,
de álnokul, lassan
színt váltott.
Torzulása égbe kiált:
Isten nem illik a világhoz.*

Bronzba foglalt szenvedéstörténet

Ozsvári Csaba műve a Magyarok Nagyasszonya kápolnában

A Széchenyi úti Magyarok Nagyasszonya kápolnának ismét ünnepe volt. Elkészült a 14+1 stáció, amelyet Hajdú Jenő főesperes, apát-plébános áldott meg, ceglédi paptársai jelenlétében. A hívek sokasága a hajdani kápolna szentelési ünnepség hangulatát idézte. Az az életmű, amelynek gondolatát a XIX.

Ozsvári Csaba ötvösművész (Peta)

század derekán Makk Ferenc, majd a XX. században Szilágyi Imre plébánosok hintették el, Dr. Tóth Tibor – az első Mária-városi plébános nyomán – Zsedely Gyula plébános idején valósult meg. Bokros

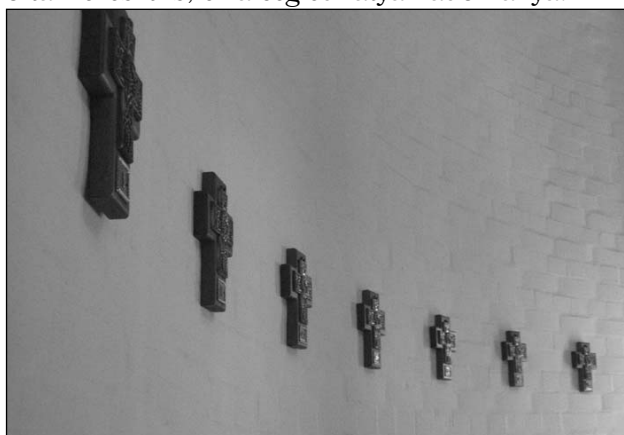

A Kereszt (SD)

Levente plébános idejében pedig most a „Ceglédi Ékszerdoboz” ismét fényesebb lett, illő módon a kápolna híréhez és a nagyböjt szelleméhez.

Ozsvári Csaba ötvösművész alkotása a 15 stációkép. Új szemléletet tükröz a munka, mert az egyes képeknek nem is a fatábla, hanem a kereszt képe

adja a foglatatát. Nagyszerű gondolat, ugyanis a tradicionális stációképek elhelyezésére eleve nem lehetett volna módot találni. Jézus szenvedéstörténetének állomásai egy-egy kereszt alatt jelennek meg, szinte refrénszerűen ismételve, hogy a megváltás a kereszthalál által valósult meg. A nemzetközi hírű művész másik nagy újítása, hogy a sorozat 15. stációval bővült. Ez teszi igazán optimistává a sorozatot és magát az embert, ugyanis a Jézus élettörténetében a záró jelenet a megszokott módon a kereszthalál. Itt a feltámadás... Készült még továbbá egy fekvő oltárkereszt is, ez a ceglédi atyák adománya.

A stációk egyik karéja (SD)

A meghitt ünnepségen és ünnepi szentmisén Mária-város (a környék régi neve!) népe nagy számban jelent meg, és most már a művész által készített oltárszekrény-ajtó és kereszt után a kápolna nemcsak az áhítat, hanem a művészet temploma is lett, a „keretet” a stációképek adják.

ESDÉ

A XIV. stáció (Peta)

A DIÁKONUS:

Az ige, az oltár és a szeretet szolgája

Az állandó diakónus hivatása végleges, és nem egy magasabb rendre – a papságra – előkészítő fokozat. Az állandó diakónusnak nagyon jól körülhatárolható hivatása van az egyházban, amelyet ez a hármas feladatkör jelez: az igehirdetés, az eukarisztia (oltáriszentség) és a szeretet szolgálata.

Az állandó diakónus tehát nem „paphelyettes”, hanem saját feladatköre van. Természetesen ahhoz, hogy megértsük ezt az helyzetet, benne kell élni az egyházban, mondhatnánk, az élő egyház ütőerén kell tartani a kezünket. Az egyházban lévő hivatásokat nem érthetjük meg teljes mélységükben, ha csak arra koncentrálnánk, hogy milyen feladatokat látnak el. Ilyen alapon azt is mondhatná valaki, hogy mindaz, amit egy diakónus végez az egyházban, azt megteheti egy laikus is. A diakónus nem mutathatja be a szentmisét, nem gyóntathat, nem adhatja fel a betegek kenetét. De a diakónus prédikál, áldoztat, esket, temet, vezeti a közösség karitatív életét. Igaz, hogy a világi hívek között is vannak rendkívüli áldoztatók, olyanok, akik kiválóan tevékenykednek a karitász szolgálatában. Erre azt mondhatnák egyesek, mi tehát az, ami megkülönbözteti a világi

hívót és a diakónust, ha az igehirdetés kivételével mindent megtehet egy laikus is, amit a diakónus végez az egyházi közösségben? Ha a hit szemével közelítünk a kérdéshez és a szentségi dimenziót és az állapotbeli kegyelmet nézzük, akkor kézenfekvő a válasz, hogy a különbség kegyelmi, szentségi síkon van. Ezért kell a hit szemével nézni az állandó diakónusra, akkor értjük meg, hogy ki ő, és mennyire értékes a keresztény közösségek számára. Az állandó diakonátus intézményét a II. Vatikáni zsinat újította fel az őskeresztény hagyomány alapján. Különbségek vannak az egyes helyi egyházak között. Van, ahol még egyáltalán nem ismerik a jelentőségét, van ahol nagyon nagy számban élnek. Ma a világban kb. 25 ezer állandó diakónus tevékenykedik. Ez a több mint 400 ezer paphoz képest nem jelentős szám, de ha arra gondolunk, hogy mindössze néhány évtized telt el a zsinat óta, akkor látjuk, hogy nagy jövő előtt áll a hármas papi rendnek ez az első fokozata. A legtöbb diakónus Észak-Amerikában és Németországban működik. Magyarországon az állandó diakónusok száma közel százra tehető.

Volter Kálmán akolitus testvérünk állandó diakonussá szentelése 2009. május 23-án, szombaton délelőtt 10 órakor lesz a Váci Ferences templomban.

Hogy jobban megértsük a diakónus szolgálatát, nagyobb terjedelemben foglalkozunk ezzel a témával, hiszen tudnunk kell, mi is lesz az ő feladata, az Egyház milyen küldetést bíz rá. Itt közöljük az Egyház gondolatait a diakónusi hivatással kapcsolatban, Kálmánnak, az Egyházközséghez írt levelét és azt a beszélgetést, amelyben hivatásáról kérdeztük.

Részletek a Klérus Kongregációnak Az állandó diakonátusról c. rendelkezéséből

„A II. Vatikáni Zsinat egyik gyümölcse az, hogy helyre akarta állítani az állandó diakonátust mint a hierarchia állandó és önálló fokozatát.” Az állandó diakonátus jelentősen gazdagítja az Egyház küldetését. Mivel a diakónusok által végzett feladatokra szüksége van az Egyháznak, illő és hasznos, főként missziós területeken, hogy azokat a férfiakat, akik az Egyházban valóban szolgálat-

ra hivatottak akár a liturgikus és lelkipásztori, akár a szociális és karitatív munka területén „megerősödjenek az apostoloktól áthagyományozott kézfeltétel által és közelebb kerüljenek az oltárhoz, hogy ezáltal a diakonátus szentségi kegyelmével hatékonyabban tölthessék be tisztüket.”

A diakónusi lelkeség legjellemzőbb vonása a szolga Krisztus

– aki nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon – szeretetének fölfedezése és a benne való részesedés. Ezért a jelöltet segíteni kell azoknak a tulajdonságoknak fokozatos megszerzésében, melyek nem kizárólagosan ugyan, mégis sajátosan diakónusiak, mint a szív egyszerűsége, az önzetlen és teljes önátadás, a testvérek – mindenképp előtt a szegények, szenvedők és

rászoruló – iránti alázatos és szolgálatkész szeretet, a megosztó és szegény életstílus választása. Ennek az új szeretőképesnek forrása az Eucharisztia, mely nem véletlenül jellegzetes a diakonusi szolgálatban. A szegények szolgálata ugyanis az oltár szolgálatának logikus folytatása. A diakonus szolgálatát a II. Vatikáni Zsinat „a liturgia, az ige és a szeretet diakóniájának” hármasságában foglalta össze.

Így fejeződik ki a fölszentelt szolgálatban a diakonusi részesezés Krisztus egyetlen és hármasság feladatában. A diakonus „*tanító, mert hirdeti és magyarázza Isten Igéjét; megszentelő, mert kiszolgálja a keresztség és az Eucharisztia szentségét és a szentelményeket, részt vesz a szentmise bemutatásában; mint Test és a Vér szolgálója, őrző és szétosztja az Eucharisziát; vezető, mert serkenti a közösséget vagy az egyházi élet egy részletét.*”

Így a diakonus segíti és szolgálja a püspököket és papokat, akik minden liturgiát vezetnek, felügyelnek a tanításra és irányítják Isten népét. A diakonusoknak a hívők közössége szolgálatában „*együtt kell működniük a keresztség egységének építésében*”, ápolva azokat az emberi tulajdonságokat, melyek elfogadottá és hihetővé teszik a személyt mások számára, amiből fakadóan vigyáz a nyelvére és dialógus-képességére, hogy valóban hiteles ökumenikus magatartásra tehesen szert.

A szentelő püspök e szavakkal adja át az evangéliumos könyvet a diakonusnak: „*Vedd Krisztus evangéliumát, amelynek hirdetője lettél!*” A papokhoz hasonlóan a diakonusok is teljesen az embereknek szentelik magukat mind erkölcsös életükkel, mind a Krisztus misztériumának nyílt hirdetésével, akár a keresztség tanítás továbbadásában, akár a kor problémáinak tanulmányozásában. A diakonus fő feladata tehát együttműködni a püspökkel

és a papokkal, a szolgálat végzésében nem a saját bölcsességével, hanem Isten Igéjének bölcsességével, miközben mindenkit hív a megtérésre és az életszentségre. Meg kell tanulniuk annak művészetét, hogyan lehet a modern emberrel – a különböző életszokásokban és a változatos kulturális helyzetekben – hatékonyan és csorbítások nélkül közölni a hitet. A diakonus sajátos feladata hirdetni az evangéliumot és prédikálni Isten Igéjét. Azokban az esetekben, amikor a diakonusok liturgikus szertartást vezetnek, igen nagy gondot fordítanak a homíliára. Eppen ezért gondosan készítsék elő imádsággal, a szent szövegek tanulmányozásával, teljes összhangban a Tanítóhivatallal, figye-

lembe véve a hallgatók elvárásait. Nagy figyelmet fordítsanak a hívők katekézisére is a keresztség élet különböző szakaszaiban, azaz segítsék őket a Krisztusba vetett hit megismerésére és megerősítésére a szentségek vétele által, valamint kifejezésére személyes, családi, hivatásbeli és társadalmi életükkel.

E katekézis ma annál inkább sürgető, s annál inkább átfogóan, hűségesen, világosan és a fölösleges problémák fölvetésétől mentesen kell végezni, minél inkább szekularizálódik a társadalom, s minél nagyobbak a modern élet kihívásai az ember és az evangélium felé. A püspök és a pap mellett a diakonus a keresztség szentségének rendes kiszolgáltatója. Különös jelentősége van a diáko-

nusok szolgálatának e szentség előkészítésében. Az Eucharisztia ünneplésekor a diakonus asszisztál és segíti azokat, akik vezetnek a közösséget és konszekrálják az Úr testét és vérét, azaz a püspököt és a papokat, és így jeleníti meg a szolga Krisztust: ott áll a pap mellett és segíti őt; egész sajátosan segíti a vak vagy másként beteg papot a misézésben; az oltárnál kezeli a kelyhet és a könyvet, közli a hívekkel az imádságos szándékokat és fölszólítja őket a kiengesztelődés jelének megadására; ha más asszisztens vagy ministráns nincs, ő végez minden szükséges teendőt.

A diakonus kiszolgáltatója a szentelményeknek, azoknak a szent jeleknek, „*melyek szentségekhez némileg hasonlóan elsősorban lelki hatásokat jeleznek és azokat az Egyház közbenjárására meg is szerzik.*” A diakonus tehát adhat az egyházi és szentségi élethez szorosan kapcsolódó áldásokat, melyeket neki a jog kifejezetten megenged.

Feladata továbbá a szentmise nélküli temetési szertartás elvégzése. A házasság szentsége is – mely megszenteli a házastársak szeretetét, s annak a szeretetnek hatékony jelévé teszi, mellyel Krisztus ajándékozta magát Egyházának (vö. Ef 5,25) – Isten ajándéka, melynek táplálnia kell a nő diakonus lelki életét. Mivel a házasság és családi élet, s a polgári foglalkozás elkerülhetetlenül csökkenti az egyházi szolgálatra fordítható időt, külön figyelmet igényel az élet egységének biztosítása közös imádság által is.

A házasságban a szeretet személyek közötti ajándékozás, kölcsönös hűség, új élet forrása, támasz az öröm és a fájdalom óráiban; egy szóval a szeretet szolgálattá válik.

Vatikánváros, 1998. február 22-én, Szent Péter katedrójának ünnepén.

PIO LAGHIDARÍO
CASTRILLÓN HOYOS
bíboros prefektus

Mint az a testvérek előtt ismeretes, a Püspök Matya a idei Húsvéti időben, május 23-án, a váci Ferences templomban diakonussá szentel. A diakonátus az egyházi rend szentségének három fokozata közül (püspök, pap, diakónus) a legelső. A jelenlegi egyházi törvények szerint, ha valaki nem akar továbblépni az áldozópapság fokozatára, akkor nős emberként is állandó diakonussá szentelhetik.

Ha valakit egyedülállóként szentelnek fel, arra persze érvényes lesz a cölibátus ígérete is. Ha egy-egy szóval akarjuk jellemezni az egyházi rend három fokozatát, így tehetjük: a püspökség kulcsszava a kormányzás, a papságé az áldozatbemutatás, a diakonátusé pedig a szolgálat, pontosabban: a szolgáló Krisztus megjelenítése.

Engedelmességet fogadva a püspöknek, a diakónus erre vállalkozik, de nem a saját erejéből.

Fontos tudni, hogy a szenteléstől még nem lett/leszenki sem szent. A szentelést végző püspök imával hívja le a Szentlelket a szentelendőre, így a Lélek a szükséges kegyelmeket megadja.

A kegyelem hatékonysága azonban azon is múlik, hogy készséges befogadásra talál-e? Ez a befogadás nem egy pillanat, vagy az ünnepi esemény napjának történése, hanem élethosszig tartó feladat. Valaki úgy fogalmazott, hogy a szenteléskor az ember kap egy ajándékcsomagot, amit aztán egész életében bontogat.

Arra kérem a kedves testvéreket, imádkozzanak majd értem, hogy a szenteléskor hozzám kerülő kegyelem-csomagnak először is ki tudjam bogozni a zsinórját.

Volter Kálmán
akolitus

– *Mióta érlelődik benned a szentelésed kérelme, hivatásod hogyan kezdődött?*

– Még gimnazista koromban fölmerült bennem az egyházi szolgálat gondolata, de mivel azt egyenlőnek gondoltam az áldozópapi szolgálattal, nem említettem nagyon senkinek sem. Tisztában voltam azzal, társat szeretnék, így elhessegettem magamtól a gondolatot. Mit tudtam én akkor, hogy a II. Vatikáni Zsinat újból lehetőséget adott arra, hogy a helyi ordináriusok (püspök) visszahozzák az egyház életébe az állandó diakonátust, nős férfiakat is felszentelve erre a szolgálatra? A hívás akkor erősödött, amikor egyre inkább láttam, hogy az egyháznak helyben is szüksége van segítségre. Latolgattam, latolgattuk, hogyan tudnánk jobban részt venni az egyházközség életében, segítve papjainknak. Ekkor jelezte az akkori plébános, Géza atya, hogy a megyéspüspök elindítja az akolitus-képzést, jelentkeznék-e rá? A válasz számomra egyértelmű volt. Ennek a két éves képzésnek a szerves része volt egy személyesen vezetett, ún. „szentignáci” lelkigyakorlat, ahol a csend (és nem a vezető!) alaposan „meggdolgozza” az embert. Onnét már

úgy jöttem haza, hogy diakónus szeretnék lenni.

– *Mit szólt, szól ehhez a feleséged. Anikó? Ő miben tud segíteni?*

– Anikó nem állt értetlenül a dolog előtt, ugyanis Szekszárdon már ismert családos diakónust, aki az egyik plébánián lakik feleségével és gyermekeivel. Örült, örül a hivatásomnak, és nem érzi úgy, hogy ezzel az egyház elvenne tőle. Azt szokta mondani, hogy úgy látja, a helyemen vagyok, amikor egyházi szolgálatot végzek. Sokféleképp tud segíteni, imával, a feladatok kapcsán ötletekkel, jó megfigyelésekkel.

– *Mi volt a képzés menete?*

– A mi egyházmegyénkben külön képzés a diakonátusra készülőknek nincs. Püspök atya úgy rendelkezett, hogy aki szeretné a szentelését kérni, annak el kell végeznie az akolitus-képzést, amely nem annyira az ismeretátadásra, mint inkább a szemléletformálásra épül. Témája a közösség, a Szentírás, a liturgia, a kommunikáció. Az első év lezárása a már említett szentignáci lelkigyakorlat, a második év végén pedig lelkivezetői alapozó kurzuson vesz részt, aki akolitus szeretne lenni. Ezután – immár hagyomány – szeptember utolsó

szombatján, Vácon felavatják az akolitusokat. Aki pedig közülük diakónus szeretne lenni, személyesen beszél erről a püspökkel, aki – meghallgatva az illető plébánosát is – egy idő után dönt a kérdésben. Persze a szentelésnek vannak egyéb feltételei is: főiskolai teológiai végzettség (hiszen a diakónus részt vesz az igehirdetésben), valamint a feleség írásos hozzájárulása is.

– *Mi lesz a feladatod?*

– A diakónusnak a szolgáló Krisztust kell megjelenítenie az egyházközségben. Persze konkrét feladatai is vannak, diakónusként sokféle szolgálatot végezhet az ember. Áldoztatás, igeliturgia tartása, esketés, keresztesítés, temetés, prédikáció, hitoktatás, csoportok vezetése mind egy-egy lehetséges feladat. Persze, fölmerülhet a kérdés akárkiben is, hogy ezen feladatok egy része szentelés nélkül is ellátható, csak engedélyt kell kérni a püspöktől. Ráadásul egy részét, mint akolitus, már végzem is. Ne feledkezzünk meg azonban arról, hogy a szentelésben a püspök a Szentlelket hívja le a szentelendőre, hogy töltse el ajándékaival, amelyek a hivatásához szükségesek. Nekem az a dolgom, hogy onnét kezdve naponta készségesen befogadjam,

hogy a szentelési kegyelmek az életem során ki tudjanak bontakozni. Másik fontos momentuma a szentelési szertartásnak, hogy a diakónus is, miként a pap, a püspök kezei közé teszi a kezeit, és engedelmisséget fogad neki és törvényes utódainak.

– *Te igazából mit szeretnél felvállalni az egyházközség életében?*

– Azt szokták mondani, hogy a diakónus nem „pap-pótlék”. Ezzel úgy vagyok, hogy a mai paphiányos helyzetben egy diakónus nem finnyáskodhat, válogathat, hivatkozva diakónus-identitására. Ha a papot kell valahol pótolni, akkor az a szolgálat. Persze, a jelenlegi feladataim – igeliturgia, áldoztatás, buzdítás az evangélium kapcsán – örömet jelentenek számomra. Vonzanak az Oltáriszentség körüli feladatok, de szívesen vállalom olyan szolgálatot is, amely közvetlenül az egyházközség tagjai között végzendő.

– *Igazából számodra mi a különbség a pap és a diakónus szolgálatában?*

– Sok feladatuk közös, de – ha analógiát hozok – az a különbség, ami az öreg pásztor és a kisbajtár között van. Mindketten a nyájért vannak (és nem a nyáj van értük...), de más a konkrét dolguk. A pap a papszenteléskor nem

szűnik meg diakónusnak lenni, tehát neki továbbra is hivatása a szolgáló Krisztus megjelenítése, de őt, mint papot arra szentelik, hogy a szentmisében egyrészt Krisztus nevében összegyűjtse a népet Isten előtt, másrészt Krisztus nevében eljárva, Őt megjelenítve megújítsa Krisztus egyetlen keresztáldozatát. Azzal együtt, hogy van még olyan szolgálat, amit csak áldozópap végezhet, számomra itt van a legnagyobb többlet a papi szolgálatban. Az áldoztatáskor a diakónus is Krisztust nyújtja a testvéreinek, de a pap az, akinek szavára a kenyér és a bor Krisztus testévé és vérévé változik.

– *Mikor van időd imádkozni?*

– Munkabeosztásomból adódóan erre inkább a reggeli, délelőtti órák az alkalmasak. „Dolgozom” azonban az ügyön, hogy az életem átalakuljon. Lassacskán szeretnék leszokni a szavakról, mert nagyon vágyódom a szavak nélküli, szemlélődő imára. Akik már ezt művelik, állítják, hogy ez egyáltalán nem megy az aktivitás rovására, sőt. Persze, a szentelés után az imaéletem is ki kell, hogy egészüljön, ugyanis végeznem kell majd a zsolozsmát, az egyház

közös imáját, ami minden nap-szakra ad imádkoznivalót.

– *Hogyan fogod összeegyeztetni a házasságot a diakónusi szolgálattal? Lesz időd mindkettőre?*

– Eltérő munkabeosztásunk miatt (a feleségem délelőtt, én délután dolgozom) most is keveset vagyunk együtt. Fokozottan kell majd figyelniük arra, hogy ez az idő ne csak ne csökkenjen, de minőségében ráadásul javuljon is. Arra már most is van példa, hogy egy-egy szolgálatra ő is elkísér. Jó lenne, ha majd a zsolozsma reggeli és esti imaóráját is együtt tudnánk végezni. Számítok arra is, hogy a Váci Egyházmegye diakónuskörének tagjai, akik között vannak nemrég szentelt barátaim, tapasztalatukkal, tanácsaikkal a segítségünkre tudnak lenni.

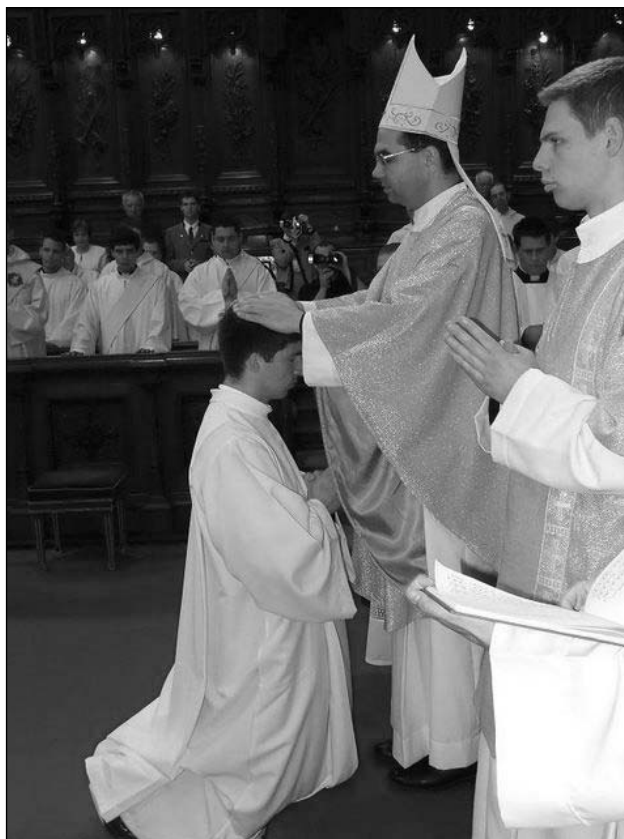
Imádkozunk sokat és segítsük tetteinkkel is testvérünket, aki az állandó diakonátusra készül, hogy szolgálata hatékony legyen, és így mindannyian részesedjünk Istenünk általa közvetített kegyelmeiben is!

Imádkozunk sokat és segítsük tetteinkkel is testvérünket, aki az állandó diakonátusra készül, hogy szolgálata hatékony legyen, és így mindannyian részesedjünk Istenünk általa közvetített kegyelmeiben is!

Pilinszky János:

Harmadnapon

*És fölzúgnak a hamuszín egek,
hajnalfele a ravensbrücki fák.
És megérzik a fényt a gyökerek.
És szél támad. És fölzeng a világ.
Mert megölhették hitvány zsoldosok,
és megszűnhetett dobogni szíve -
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die.*

Ima nemzetünk lelki megújulásáért

Istenünk eléd borulunk könyörögve hazánk lelki megújulásáért. Tudjuk, hogy ez a mi tennivalónk, de arra is emlékszünk, amit Jézus mondott „Nálam nélkül semmit sem tehettek”. A Szentlélek fényét és Jézus Szívének szeretetét öntsd belénk, hogy valódi munkálkodást kezdjünk magunk és népünk lelki megújulásáért.

Az első magyar Szent Család, István, Gizella és Imre, valamint boldog Batthyányi Strattmann László és Szent Erzsébet példája lebegjen szemünk előtt, hogy az ő pártfogásukkal és a te kegyelmeddel megújítsuk családjainkat. Válás helyett hűség, veszekedés helyett szeretet, abortusz helyett gyermekeknek életadása legyen jellemzője családjainknak. Vállalják a keresztséget és az azzal járó feladatok teljesítését. Isten ajándékaként kapott gyermekeik valóban Isten gyermekeivé legyenek. Szent Gellért és Szent Imre példája sarkalljon bennünket, hogy imáikra köztünk is felelős nevelés, igazi földi és örök életre felkészítő nevelők formálják a magyar gyermekeket, ifjakat. Tudásuk valódi, tisztaságuk hősies legyen, s így felkészültek és alkalmasak legyenek a magyar jövő terheinek vállalására.

Szent Margit imádságos vezeklő élete adjon indítást nekünk is, hogy csak az imádságos élet lehet boldoggá bennünket és csak ez mentheti meg

hazánkat. Gyakran kell imára kulcsolni kezünket, sokszor kell a szentmiseáldozatban szívünkre ölelni az eukarisztia Krisztusát.

Szent László pártfogására szülessenek meg azok a magyar vezetők, aki a maguk érdeke helyett mindig az ország érdekét tartják fontosnak s készek ezért önzetlenül küzdeni, népünkért minden áldozatot meghozni.

Szent Erzsébet a szegényekért mindent szétosztó, a betegekért saját munkáját is odaadó szeretete, töltse be népünk minden tagját, hogy ne menjen el egyikünk sem közömbösen a szegények és nélkülözők mellett, hanem az irgalmas szamaritánus lelkületével gyakoroljuk a felebaráti szeretetet.

Boldog Apor Vilmos és az üdvözült magyar papok, szerzetesek pártfogásával szülessen meg fiataljainkban az apostoli munkáért lelkesedés, akár a papságot, akár a szerzetességet akár a világi apostoli hivatást választva és azt Isten dicsőségére és népünk szolgálatában gyakorolva.

Urunk, segíts bennünket, hogy felismerjük: csak becsületes, hazájukat, egymást és Istent szerető emberek menthetik meg országunkat. Segítség, hogy ilyenné váljunk és másokat mi is szavunkkal és példánkkal segítsünk ilyenekké formálódni. Ámen.

A kulcskarika

Néha – elkeseredésében – hol szülő, hol tanár ki szokott fakadni: ez a kölyök semmire sem való!

Nem szívesen hallgatom az ilyen megjegyzéseket, mert az ember, még ha most úgy látszik is, hogy semmihez sem ért, minden ember, a legügyefogyottabbnak tűnő is az életre született, sőt: boldogságra született.

Eszembe jut a pannonhalmi szerzetesi ebédlőben látható egyik kép. Egy kulcsosomót ábrázol, különféle kulcsok, felfűzve egy karikára. És ott a felírás: „Non omnia possumus omnes”, magyarul: „nem vagyunk mindannyian mindenre alkalmasak.” Érdemes elgondolkodni a kulcsok példázatán. Biztos előfordult már mindannyiunkkal, hogy nem a megfelelő kulccsal próbáltunk kinyitni egy zárat. És hányszor

kerestük a kulcsot a zárhoz, és mennyire örültünk, amikor végre megtaláltuk. Mert baj van, ha a zárat nem a bele való kulccsal akarjuk kinyitni. Tönkremegy a kulcs is, elromlik a zár is. Min-

den zárnak megvan a maga kulcsa. És minden kulcs valamelyik zárba való.

Nem vagyunk mindannyian mindenre alkalmasak. Az egyik kulcs ezt a zárat, a másik azt a zárat

nyitja. És fontos, hogy megtaláljuk az éppen megfelelőt. Ezért kell a kulcskarika: kell, hogy a különböző kulcsokat valami összefogja.

Nem vagyunk mindannyian alkalmasak mindenre. De azt sem szabad elfelejtenünk, hogy mindenki alkalmas valamire. Mindenki van valami tehetség, valami képesség: törődnünk kell vele, észre kell vennünk, csiszolnunk kell. Észre kell venni, hogy nincs olyan ember, aki semmire sem való! Senki sem alkalmas mindenre.

De mindenki alkalmas valamire.

Korzenszky Richárd OSB

Jót tenni annyi, mint akarni a teljességet.

Vasadi Péter

Az Isten Szeretet: új reménység a világ számára

– gondolatok XVI. Benedek pápa enciklikájáról

„Az Isten szeretet.” Mekkora hála tölt el XVI. Benedek iránt, amióta csak bejelentette első enciklikája címét! Reményt gyújtott bennünk: hogy a nagy hír – Isten a szeretet –, a „szeretet” szó, ha visszaadjuk „eredeti ragyogását”, véget nem érve kiterjed, mint amikor az ember követ dob a vízbe, s egyre táguló körök keletkeznek. A média figyelme már bemutatása előtt, most pedig még inkább ezt engedi előre látnunk. „Az Isten szeretet” – minden bizonnyal ez az az Ige, amelyet Jézus ma, ebben az új évezredben akar nekünk mondani. Igen, a szeretet bele van írva az egyház természetébe, ahogy a pápa írja. Gazdag történelmének örökségéhez az utóbbi évtizedekben a Lélek által támasztott új karizmák járultak. Szájról szájról továbbadva, a tanúságtétel által megerősítve a tanítás – „Az Isten szeretet! Isten úgy szeret téged, ahogy vagy” – emberek millióinak alakította át az életét.

Számunkra olyan fény volt, amely a történelem legsötétebb óráján ragyogott fel: a II. világháború alatt. Ez a fény megvilágította az egész evangéliumot, felfedeztetve velünk, hogy Jézus nem félt kiejteni a szeretet szót. Sőt mi több, megértettük, hogy pontosan

a szeretet az ő tanításának a lényege, és valóban ez a „világegyetemet mozgató eredeti teremtő erő”, ez mozgatja a mi személyes kis történelmünket – éppúgy, mint a világ nagy történelmét. Biztos vagyok benne, hogy a pápa enciklikája spontán visszhangra talál az egész egyházban, s azon túl is: ha a szeretet megélése nem korlátozódik felebarátunk konkrét megsegítésére, hanem arra is készlet, hogy „a többi embernek közvetítsük Isten szeretetét, amelyet mi magunk is megkaptunk”, akkor előtűnik ennek a szeretetnek a gazdagsága, amelyet az emberek gyakran hősiesen élnek meg, csendben, a család ölében, a parlamentekben és a gyárakban, az egyetemeken és a külvárosokban, a világ legelnyomottabb területein, s azok között, akik arcukon viselik magának az Istenembernek az arcát, aki az Atyától elhagyatva felkiált. Így „valamiféleképpen az élő Isten lesz láthatóvá”, az ő cselekvése a mi korunkban, ahogy XVI. Benedek pápa kívánta. Isten pedig, akiben újra felfedeztük, hogy ő a Szeretet, magához vonzza a világot.

Chiara Lubick

XVI. Benedek pápa imája

„Az Isten szeretet” című enciklikájában

Akik nem láttuk a Feltámadottat

Húsvét második vasárnapja – Jn 20,19-31

Szent Pál apostol a korinthusiaknak írt első levelében elsorolja, ki mindenkinek jelent meg húsvétkor s húsvét után a feltámadott Jézus. Így kezdi a felsorolást: „megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek” (15,5). A lista talán nem teljes, mindenesetre érdekes, hogy ezt a két alkalmat említi elsőként, s külön kiemeli, hogy Kéfással személyesen találkozott az Úr, mielőtt még a tizenkettő között megjelent volna. Arról viszont nem ír Pál, hogy előttük – Tamás kedvéért – kétszer is megjelent.

Furcsa, hogy a negyedik evangélium írója megkettőzteti a húsvét esti jelenetet. Valóban elképzelhető, hogy Tamás nem volt ott az első találkozáson? Ugyan hol bolyonghatott? S vajon miért nem róta meg Jézus, mikor az ő kedvéért újra megjelent a tanítványok előtt? Vagy ha annyira törődött vele, miért nem jelent meg külön öléltte?

Sok minden szól emellett, hogy az evangélista egyszerűen nyomatékossítani akarta a Jézus megjelenéséről szóló ünnepi beszámolóját azzal, hogy szinte szóról szóra megismételte. Mintha csak duplán aláhúzta volna. Azt ne higgyük, hogy azon az estén valami félreértés eshetett!

De van ennek a megújrázott elbeszélésnek egy olyan mondata is, amelyet mintha egészen személyesen az evangélium olvasójának szánna a Feltámadott: „Mivel láttál engem, hittél. Boldogok, akik nem láttak, és mégis hittek.” Az utolsó két ige a görögben igenévi alakban szerepel, világosabb a jeruzsálemi bibliaiskola francia fordítása: „Boldogok, akik majd hisznek, anélkül, hogy láttak volna.”

Ez a mondat nekünk szól, akik nem láthattuk a Föltámadottat, nem érinthetjük a sebhelyeit, mégis hiszünk benne – húsvéti hittel. Ez

a mi hitünk sem vakhit. Hiszen ez is tapasztalatra épül: egyfelől Kéfásnak, a tizenkettőnek, Tamásnak és Pálnak hajdani tapasztalatára, amelyről beszámol az evangélium, s amelyet – sebektől vérezve, mégis diadalmasan – hirdet az egyház. Másfelől van saját, hívő tapasztalatunk is. Nem förgeteges szavakkal nehéz is számot adni róla. Mégis hitelt, egyéni ízt ad a hitvallásunknak, Jézusról szóló beszédünknek. Ennek köszönhetjük, hogy hitünk nem kopik ideológiává, üres beszéddé.

Máté szerint az volt a Föltámadott utolsó szava: „Íme, én veletek vagyok mindennap a világ végéig!” (28,20). Ez nekünk is szól, hiszen a tizenkettő már rég meghalt, s a világ vége még nem érkezett el. Velünk van. Hiszünk benne, s bár nem látjuk, valamiképpen mégis megtapasztaljuk azt a „bővebb, teljesebb életet”, amellyel napon-ta megajándékoz, hogy korsónkból az olaj ki ne apadjon.

Jelenits István

„Éljen Jézus, éljen Mária!”

Pió atya mesélte valakinek: „Egyik reggel, amikor a férfiakat gyóntattam, odajött egy úr: magas, fűrge mozgású, finom ízléssel öltözött, előkelő modorú, szívélyes. Kezdi meggyónni a bűneit, és ezek aztán mindenfélék voltak: Isten ellen, a felebarát ellen, az erkölcs ellen. Mind súlyos eltévelyedések!

Valamire felfigyeltem. Minden bűnére, miután intelmet mondtam neki, idézve az Isten Igéjét, az Egyházi tanítóhivatalt, a szentek erkölcsi tanítását, ez a rejtélyes gyónó vitatkozni kezdett azzal, amit mondtam, hihetetlen ügyességgel és egészen nagy kedvességgel mentetve minden bűnét, kiüresítve azokat minden rosszindulattól, és próbálta a legundorítóbbat is úgy beállítani, mint normális, természetes, emberileg érthető dolgot.

És nemcsak azokat a bűnöket, amelyek hátborzongatóak voltak Isten ellen, a Szűzanya, a szentek ellen – őket egyébként soha nem nevezte meg, csak tiszteletlen fogalmazással körülírta – hanem azokat is, amelyek erkölcsileg olyan szennyes és durva bűnök voltak, hogy a csatorna legmélye is tisztább annál.

Elcsodálkoztam, milyen körmönfontan és milyen szalonképessé tett rosszindulattal válaszolja meg újból és újból az én érvelésemet. Kezdtem kérdezni magamban: Kicsoda ez? Miféle világból jön? Ki lehet? Próbáltam jól megnézni az arcát, hátha kiolvasok valamit a vonásaiból. Közben hegyeztem a fületem, hogy egy szavát el ne mulasszam, és mindet alaposan mérlegeljem.

Egyszerre egy eleven és ragyogó fény villant fel bennem, és világosan felismertem, kivel állok szemben. Határozott és erős hangon megszólaltam: 'Éljen Jézus, éljen Mária!' Amint kimondtam ezeket az édes, szent és erős neveket, a Sátán eltűnt egy füstfelhőben, undorító bűzt hagyva maga után...

Kosztolányi Dezső:

Húsvét

Már kék selyembe pompázik az égbolt,
tócsákban fürdenek alatt a fák,
a földön itt-ott van csak még fehér folt,
a légen édes szellő szárnyal át.
Pöttön fiúcskák nagyhasú üvegbe
viszik a zavaros szagos vizet,
a lány piros tojást tesz el merengve,
a boltokat emberraj tölti meg.
S míg zúg a kedv s a víg kacaj kitör,
megrészegül az illaton a föld,
s tavasz-ruhát kéjes mámorban ölt –
Kelet felől egy sírnak mélyiből,
elrúgva a követ, fényes sebekkel
száll, száll magasba, föl az isten-ember.

Áldott éj,

a halál bilincset ekkor törte szét Krisztus,
és az alvilág mélyéről mint győztes tért vissza.
Mert semmit sem érne földi életünk,
ha a megváltás ránk nem árad.

Ó, milyen csodálatra méltó atyai jóságod hoz-
zánk!

Ó kimondhatatlan szeretet és jóság,
hogy a szolgát megmentesd, fiadat sem kímél-
ted érte.

Lám, mennyire szükséges volt Ádám vétke,
hogy Krisztus legyen váltságának díja!

Ó, szerencsés vétek, hogy ilyen hatalmas
és fölséges Megváltót kívánt és érdemelt!

Ó, valóban áldott éj,

csak te voltál méltó,

hogy tudjad a napot és órát,

amelyben Krisztus a halálból feltámadt.

Ez az éjszaka, melyről az Írás mondja:

„Az éjszaka úgy ragyog, mint a nappal fénye
és világosság támad boldogságomnak éjén.”

E szentséges éjszaka számúzi vétkünket,

lemossa minden bűnünket,

a bűnbánóknak ártatlan szívet ad,

a szomorkodóknak vigaszt kínál.

Távol űzi a gyűlölködés átkát,

és meghozza a békés egyetértést.

Nagyszombati szertartás

– Exultet – Húsvéti örömeinek, részlet

Amikor a keresztre nézek...

Jézus karjai kitérve,

hogy átöleljen engem,

feje lehajtva, hogy megcsókoljon,

lábai szorosan szögezve,

hogy szabaddá tegyen engem.

Vére kiöntve, hogy lelkemet mossa,

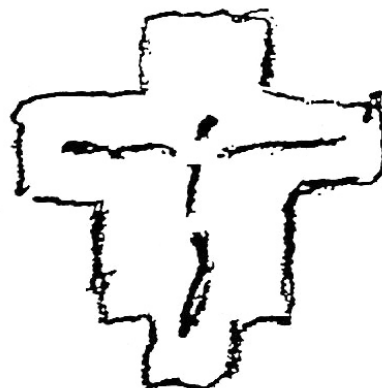
szíve szélesen kitérve,

hogy befogadjon engem.

Akkor tudom,

hogyan szeretett Jézus engem.

Boldog Calcuttai Teréz anyja

FELTÁMADÁS

Szent Ágoston gondolataiból

Kedves testvéreim, nem tudom számmal elmondani, amit lelkemben érzek, szívem örömét nem tudja tolmácsolni a nyelvem. De ezt nemcsak én érzem, amikor érzelmeimet szeretném elmondani, hanem ti is, akik sokkal jobban örvendeztek lelketekben, mintsem szájjal el tudnátok mondani. Nekem e nap a többenél fényesebbnek látszik, a nap is fényesebben süt le a földre, örülnek a csillagok is és az ég s föld elemei.

A csillagok, amelyek az Úr szenvedésének látására elhomályosultak, és nem akarták teremtdjüket látni a keresztfán, íme most a győztes feltámadó Krisztust új ragyogással követik. „*Ez az a nap, amelyet az Úr megszabott, ujjongjunk és vigadjunk rajta!*” Örüljete testvérek, mert megváltásunk ára ki van fizetve. Sokba kerültük, és értünk magát is áruba bocsátotta az, aki megváltott bennünket.

Krisztus ugyanis, a mi Urunk és Megváltónk azért született, hogy tanítson bennünket; azért halt meg, hogy meggyógyítson bennünket. A kereszthalált hozott Krisztusnak, de üdvösséget a kereszténynek. Feltámadt a Megváltó – istensége összes jegyeinek

pompájában. Születését csillag követte, sírját dicsőség, Sírjánál az az angyal áll őrt, aki hírül adta, hogy meg fog születni.

Győztesként jön a pokol tornácából, s az égiek diadalmenetben fogadják. Születésével megszüntette a tévelyt, halálával széttiporta a halált, a pokol tornácából előhívta azt, akit teremtett. Az ő keresztnél függött a mi váltságunk és királyságunk. Visszatér a fényre a teremtmény – Urával együtt. Fényt kap az ember a fényből; azt a fényt, amelyet elvesztett, amikor Krisztus lecsukta szemét.

Elúzik az égiek a sötétséget, amiből még a pokol tornácán lévőket is megmentette a mi Megváltónk. Örüljenek az őt gyászoló elemek, hisz Krisztus semmit sem veszített el fenségéből, az embert pedig, akit teremtett, megszabadította. Siessetek tanítványok, és kapott hatalmatoknál fogva fussatok be minden népet. Mi pedig, akik minden előző érdem nélkül méltók lettünk arra, hogy a pokol börtönéből és az örök éj sötétségéből megszabaduljunk, törekedjünk oly józanul, tisztán és szentül élni, hogy a keresztesség ruháját bűn nélkül, épen, sértetlenül megőrizve, jócselekedetekkel feldíszítve – a mennyei örömök részeseivé lehessünk.

Az segítsen bennünket, aki az Atyával és Szentlélekkel egyetemben él és uralkodik mindörökkön örökké. Amen.

Kányádi Sándor:

Isten sírján

*Ültem az Isten sírján,
megkönyebülten:
enyém a lelkem s irhám,
megmenekültem.
Fölálltam, s visszarogytam,
nem volt hová mennem,
erőm se volt, a harcban
megöregedtem.*

Reményik Sándor:

Gyógyíts meg!

*Én Istenem, gyógyíts meg engemet!
Nézd: elszárad a fám,
A testem-lelkem fája...
De épek még a gyökerek talán.
A tompa, tunya tespedés alatt,
Gyökereimben: érzem magamat,
És ott zsong millió melódiám.
Én Istenem, gyógyíts meg engemet!
Hiszen – nem is éltem igazában.
Csak úgy éltem, mint lepke a bábban,
Csak úgy éltem, mint árnyék a fényben:
Rólam gondolt roppant gondolatod
Torz árnyékaképpen.
Egy kóbor szellő néha-néha
Valami balzsam-illatot hozott.
Akkor megéreztem: ez az élet,
S megéreztem a Te közelléted,
S maradtam mégis torz és átkozott.
Én Istenem, gyógyíts meg engemet.
Én szeretni és adni akarok:
Egy harmatcseppért is – tengereket.
S most tengereket látok felém jönni,
És nem maradt egy könnyem – megköszönni.*

SIMON ANDRÁS:

A közösségről

Szükségszerű, hogy legyenek közöttünk szentéletűek, bűnösök és „még bűnösebbek”, akik azonban velünk karöltve mind Krisztushoz igyekeznek. Szentéletű testvéreink úgy világítanak közöttünk, mint ahogy a csiszolatlan drágakövek között is felragyog az igazgyöngy.

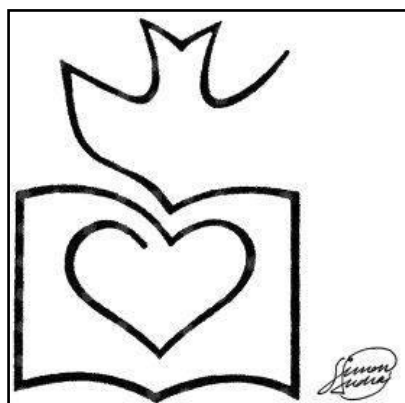
Ez nem szór ugyan fényshipor-kákat, nem is kápráztat el, de nemesen egyszerű, opálos fénye mégis elhomályosítja a féldrágakövek felszínes csillogását. A gyöngy gömbfelszínén nem törik meg a fény sugar, a világ mágikus fényei nem akadnak meg rajta. Az igazgyöngy belülről sugárzik.

Titka láthatatlan, s mégis Szükségünk van a szentekre, akiknek az életpéldáján keresztül arra tanít minket az Úr, hogy tisztaságunkat megőrizve is járhatunk az üdvösség felé vezető úton. Áldott emberek ők. Olyanok, mint a romlott világra tiszta lélekkel rácsodálkozó ártatlan gyermekek, akik következetes engedelmisséggel hallgatnak atyjuk intó szavára, és kíváncsiságukat leküzdve nem kalandoznak el a csalogató mellékösvényekre, hanem megmaradnak a helyes úton.

Felnézünk rájuk, s talán kicsit irigyeljük is őket ezért a hűségért. De vajon megértenének-e ők minket, az engedetlen és hűtlen gyermekeket, akik letérnek a helyes útról, s most a mellékösvények filléres csodáiból kiábrándulva, sóvárogva gondolunk vissza az atyai házra?

S amint a keletlen masszának szüksége van a kovászra, úgy van szüksége a közösségnek a súlyos bűnökből megszabadult tékozló fiúkra, a poklok poklát is megjárt „idegenlégiosokra”, akik most épp olyan hévvel vetik bele magukat Isten szolgálatába, mint amilyen szenvedéllyel annak idején a világ örömeit habzsolták. Szeretetteljes csodálattal nézünk fel rájuk,

s mindannyian szeretnénk a lehető legközelebb kerülni hozzájuk mert pusztá létükkel olyat adnak nekünk, amire okvetlenül szükségünk van: életük páfordulásában saját sorsunk, langyos keresztény életünk jobbra fordulásának katarziszát is megsejtjük. Igen, keltenek közénk a pokol bugyrait is

ismerők, mert múltjukat a jelenükkel összehasonlítva fellélegezhetünk: nálunk eltévelyedettebb bárányokat is visszavezetett már nyájába az Úr. Számunkra is van tehát remény.

A kísértésekből „mindig” győztesen kikerülő szentéletű testvérekre büszkék vagyunk, és őszinte tisztelettel csodáljuk őket. A súlyos bűnökről barázdált életű, de újra Istenben élő tékozló fiúkat azonban a szívünk mélyéből szeretjük, mert az ő kárhózatból megmentett életükből mintha sokkal forróbban sugározná felénk Isten szeretete.

Forróbban, mint azoknak az életéből, akik engedelmisségből mindig az atyai házban maradtak, és ezért nem ismerik a sötét mélységekből a fényre vezető út fájdalmas szépségeit. És végül a közösségbe égetően kellenek a bűnösök is, akik a misztikus élmények hatására már-már a föld felett „lebegő” Krisztusi gyülekezet lelkéből kiegészítik az önhihtséget.

Igen, szükségünk van a bűnösökre, az önmagukba rekedt örök lázongókra, a saját útjukat a közösség ellenében is járókra. Életüket nézve igen tanulságos lehet számunkra, hogy az ő „rosszaságuknak” talán a mi közönyünkben, vagy elutasító magatartásunkban van a gyökere. Meglehet, azért ilyenek, mert ahelyett, hogy a mélyükre hatolva megértenénk és szeretnénk, a felszínüket látva éppen csak elszenvetjük őket. Mert könnyen lehet, hogy a lelkük mélyén tékozló fiúk ők is, de valamilyen okból megtorpantak, vagy elakadtak a hazafelé vezető úton. S ugyan, ki ösztönözhetné őket a megtérés útjának folytatására, ha nem éppen mi, akiket bűneink útvesztőiből annak idején szintén testvéri kezek segítettek vissza az atyai házhoz? Szükségünk van tehát a bűnösökre, mert bennük a szenvedő Krisztus nyújtja felénk a kezét. Ezt a Krisztust lássuk, az önzéstől fulladozó, a szenvedélyektől véresre mart, és a titkos bűnök töviseitől agyongyötört Megváltót, aki azonban nem ítéletet, hanem irgalmat kér a bűnös számára, akiben éppen keresztrefeszül.

Czakó Gábor: **FORRADALOM**

A történelemben egymást érik a fordulatok és a forradalmak – mert egy sem teljes, egy sem maradandó. A Húsvét, a Föltámadás volt az egyedüli és valóságos forradalom. Azért, mert nem a fölszín, a gazdasági vagy uralmi problémák ellen irányult, hanem mindezek gyökere, oka és forrása, a bűn ellen. Jézus pörében és kínhalálában magára vette a legförtelmesebb bűnöket, ártatlan béketúrésében elemészttette őket, és harmadnapra legyőzte a bűn fiát, a halált. Tudjuk, az ember igazi gondja a halál, az öröklétért adná a leggazdagabb diktátor is pénzét-hatalmát, mégis a múlandóért küzdünk-zendülünk. Vakok volnánk? Vagy mostantól másként lesz?

Ceglédi testvéreink sok-sok itteni fiatallal több, mint 10 esztendeje Székelyföldön, Csíkban ünneplik az 1848-as forradalom és szabadságharc emlékét. Öröm és felüdülés, hogy több száz kilométerre határainktól ízes magyar szót hallani, és látni nemzeti zászlónkat lobogtató ünneplő tömeget kicsiny gyermekektől meglelt idős emberekig, légyen az munkanap vagy hétvége. Több helyszínen zajlanak az események. Idén a nehezségek ellenére még Solyom László elnök úr is tiszteletét tette. Igen nagyszámú résztvevővel ünnepség volt a csíkszeredai Petőfi Sándor alapfokú iskolában is, ahol a jelenlévőkhöz Koncsag László plébános atya szólt. Ünnepi beszédét itt olvashatjuk.

Kedves Ünneplő Testvéreim!

Ezer esztendeje él itt keresztény székely népünk. A hosszú évszázadok megtanították, hogy a helytálláshoz Isten kegyelmével szükséges a kitartó munka, valamint a felebarát és önmaga megbecsülése. Csak így volt ereje önmagából értékeket termelni, s jóra törekvő életével mások megbecsülését kívívni. A 160 esztendeje történt esemény, az 1848-49-es forradalom és szabadságharc fontos állomása keresztény milleniumunknak, amely örök tanúsága annak a lelkesedésnek, amit a márciusi ifjak magatartása akként igazolt, hogy számára szent maradt a szabadság. Isten ajándéka ez. Olyan érték, amely nem tűr elnyomatást, rabságot, megalakuvást, de lelkesít az eszményért, mind a történelemben, mind az egyén esetében. Olyan nemzet vagyunk – fogalmazta Prohászka Lajos filozófus – amely önmagát értékeiben pazarolja. Annyi értéket valósítottunk meg, amelynek számbavétele csodálatra készítené a világot. Szinte mi magunk sem vagyunk képesek nyilvántartani azok mindegyikét. A költőapostolt, Petőfi Sándor nem csupán a magyar szabadságharc, hanem a világszabadság költőjeként tiszteli az emberiség. Hogy jellemezte ő népünket? Ídézem a Székelyek c. versének bevezető gondolatait: „Nem mondom én: előre székelek! Előre mentek úgyis, hős fiúk. Ottan kíván harcolni mindegyik, hol a csata legremesebben zúg.” A bátor ifjak példája lelkesít minket is, de az eseménytől tovább kell

lépni: megvan-e még bennünk az egykori eszmény-szeretet, vagy nemtörődömségünkön kopik az érték? A már idézett vers következő része önvizsgálatra indít: „Csaknem fajult el még a székelyvér! Minden kis cseppje drágagyöngyöt ér.”

Hősökben nincsen hiány. Én most egy olyan csíkszeredai plébánost említek, Sebestyén Gábort, aki méltán tekinthető a szabadságharc hőségnek. 1841-ben szentelték pappá, majd rövid nagyboldogasszonyfalvi, csíksomlyói és székelyudvarhelyi káplánság után, 1845-ben Csíkszeredába plébánosnak nevezték ki. 1849. augusztus 3-án elfogták, és több más csíki plébánossal a hadbíró-ság Csíkszeredában kötélhalára ítélte, amit Wohlgemuth tábornok kegyelemből 10 évi vasban töltendő várfogságra változtatott. Mit jelentett ez? A rab saját ruháját viselhet. Kapott szalmazsákot, lepedőt és pokrócot. Értékeit elvették. Látogatni nem lehetett, írószereket, könyvet nem tarthatott... Élelmezése napi 8 krajcár volt, költségeit a Kincstárnak vissza kellett térítenie. A várfogság automatikusan a tiszti rang és kitüntetésük elvesztésével járt. Súlyosbítása a kézre és lábra alkalmazott vasraverés volt. Tudjuk meg a kérszigeti Dékány család történetének 8. fejezetéből. A plébánosok egy ideig olmtüzi foglyok, innen továbbvitték Josephstadtba, ahonnan 1856-ban külön kegyellemmel szabadultak. Sebestyén Gábor kétévi kényszernyugalom

után 1858-ban szászrégeni káplán, majd Hodoson, s 1869-től haláláig Szovátán plébános. Elhunyt 1899. december 14-én. (Vö. Sávai János, Zsinat és forradalom, Szeged, 1999, 699-700. o.).

Beépül-e múltunk tanulsága mindennapjaink életvitelébe?

A történelmet ismerő ember tudja, hogy a spanyolok mindmáig a mórok kultúrájából élnek. És mi, hagyjuk eltűnni értékeinket a múltó idó forगतában?

Népdalkultúránk, több mint 200. 000-et számlál, s így ezzel a kincsel világsők vagyunk. S lám fiataljaink összejöveleiken angolul énekelnek. Miért? Kinek a hanyagságán múlik tájékozatlanságuk? A nemzeti ünnep jó alkalom, hogy szívünkre öleljük, s megvendégljük azokat, akik hozzánk jönnek, velünk emlékezni a múltra, s levonni a tanulságot.

Számban fogvatkozva most felsajog a kérdés: miért nem értünk mi egyet? Ki tud bennünket megtanítani erre? A nagyvilág nem. Ezért a gyógyulás lehetőségét magunkban kell keresnünk, hogy fel tudjuk számolni a bacilust, ami folytonosan széthúzásra kísért. Nem áll a turáni átok, de ha nem tanulunk megbocsátani szívből egymásnak, nem lesz, aki maradék erőnket összefogja. A megbocsátás visszahozott a nagybőjt szelleméhez. E nélkül nem tudunk magunkkal sem békességben élni, s pláne nem vagyunk képesek azt keresni, ami összeköt, csak azon lovagolni, ami szétválaszt.

Kérjük tehát az Urat, tartsa meg csodálatunkat múltunk, nemzetünk nagyjai iránt, s példájuk nyomán bőséges kegyelmével fokozza bennünk a jót, hogy értékeinket tudjuk szeretni, megbecsülni, hogy az utókor is legyen büszke nemzeti kultúránk örökségére, mert ezzel kell majd hódolnunk Isten előtt az utolsó napon. Ámen.

*Elhangzott:
2009. márc. 15-én
a Csíkszeredai Petőfi Sándor
Általános Iskola
évfordulós ünnepségén.*

KÁRPÁTALJA

Egyházközségünk 5 napos kárpátaljai kirándulást szervez gazdag programmal 2009. június 22-26. között. A részvételi díj 45.000 Ft. Jelentkezni a sekrestyében lehet, ahol a részletes program megtekinthető, a jelentkezők pedig el is vihetik. A kirándulás „házigazdája” Csonka Csaba atya és Dékány Mária Magdolna nővér lesz.

HÚSVÉTI IDŐSZAK

- A templomban május minden reggelén 7.00-kor kezdődő szentmise után litániával köszöntjük a Boldogságos Szent Szüzet.
- Húsvét 4. vasárnapján, Édesanyák napján (május 3.), a Hivatások világnapján papi és szerzetesi hivatásokért imádkozunk.
- Az Elsőáldozás május 10-én lesz a 1/210-es szentmisén amit Csonka Csaba atya mutat be. Az elsőáldozók próbája és gyóntatása előző nap, szombaton 9 órától lesz a templomban.
- Pünkösd ünnepe május 31-én, vasárnap lesz – a szokásos vasárnapi miserendet tartjuk. Pünkösdhétfő a protestáns testvérek számára ünnep, a Katolikus Egyházban köznap, ezért hétköznapi miserendet tartunk: reggel és este 7-kor lesz szentmise a templomban.

Marcell atya:

A kis lelkek heti programja

Hétfőn élj a Szentlélekkel és kérj Tőle szeretetet: Ő tesz, ugyanis mindenkit szentté!

Kedden élj az angyalok Királynőjével és az angyalokkal, hogy jóvá tedd bűneidet és a sérelmeket. Szerdán élj Szent Józseffel! Kérj Tőle bensőséges életet!

Csütörtökön: légy velem kis áldozat! Olyan áldozat, amely dalol, és fősvény gyanánt keresi az alkalmat, hogy apró áldozatokat hozhasson, s ezek által állandó áldozati állapotban legyen.

Péteken: Mindent Szívemnek! Legyen számodra ez a nap, amely nekem annyi szenvedést hozott, az édesség forrása!

Szombaton: Nem vagy egyedül! Édesanyám is veled van. Állandóan ápdold szeretetét!

Vasárnap: Mint kicsi tömjénzem, szállj hódolatként a Szentháromság elé!

Így cselekedj, kicsi lélek!

Minden testvérünknek áldott és a megváltás örömeiben gazdag ünnepet kívánunk!

Hozzon a mai nap belső békét számodra.

Bízz az Istenben annyira, hogy tudd, pontosan ott vagy, ahol lenned kell.

Ne felejtse el a végtelen lehetőségeket, amelyek a hitből erednek.

Használd az adottságokat, amelyeket kaptál, és add tovább a szeretetet, amely megadatott számodra.

Légy elégedett abban a tudatban, hogy Isten gyermeke vagy.

Kis Szent Teréz

*Krisztus értünk szenvedett,
nektek példát hagyva,
hogy az ő nyomdokait kövessétek.
Ő sohasem vétkezett,
szájában hamisságot nem találtak.
Amikor szidalmazták, nem szitkozódott,
amikor szenvedett, nem fenyegetőzött,
hanem az igazságos bíróra bízta magát.
A mi bűneinket fölvitte
saját testében a keresztfára,
hogy meghaljunk a bűnnek,
és igaz életet éljünk.*

Az ő sebei által nyertek gyógyulást.

Szent Péter első levele 2,21-24

Szentséges Szűz Mária, Isten Anyja,

Te ajándékoztad a világnak

az igaz világosságot,

Jézust, a te Fiadat - Isten Fiát.

Te teljesen ráhagyatkoztál

Isten meghívására,

s így a jóság forrásává lettél,

mely Istenből fakad.

Mutasd meg nekünk Jézust.

Vezess minket Óhoz.

Taníts meg minket megismerni és szeretni Őt,

hogy mi magunk is

valóban szerető emberek

és az élő víz forrásai lehessünk

egy szomjazó világban.

HARANGSZÓ

A CEGLÉDI

RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

ÉRTESÍTŐJE

Felelős kiadó:

Bokros Levente

Levélcím: Római Katolikus Plébánia Hivatal

2700 Cegléd, Kossuth tér 3. Tel.: 311-144

Nyomdai munkák:

CSATORNA U. 8. ☎ (06-30)9633-487, (53)313-565